

Říjen

Divadelní zpravodaj

114. sezóna 2023/2024

PRÁZDNINOVÉ OHLÉDNU TÍ

ORLANDO OČIMA MARKA DAVIDA

POZVÁNKA DO RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY →* UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ

Říjen

**PŘEDPLATNÉ
NA SEZÓNU 2023/24
STÁLE V PRODEJI**

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE **1.** 17:00

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

KONEC 19:20

PONDĚLÍ **2.** 19:00

J.-M. Chevret / PUSŤTE MĚ VEN!

Velké herecké sólo I. Janžurové v brilantní komedii o hvězdě pařížského divadla a filmu J. de Guérande. Režie S. Remundová. **Divadlo Kalich, Praha**

ÚTERÝ **3.** 19:00

R. Alfieri / ŠEST TANEČNÍCH HODIN V ŠESTI TÝDNECH

A

Komorní komedie o tom, že na happy end není nikdy pozdě a že setkání dvou zcela rozdílných lidí může mít pro jejich životy zásadní význam. Hrají E. Reiterová a I. Theimer. Režie P. Mikeska. **Městské divadlo Mladá Boleslav**

STŘEDA **4.** 19:00

KDO SE BOJÍ BEATLES

KONEC 21:10

K

ČTVRTEK	5.	18:00	MARYŠA	KONEC 20:00		Z
NEDĚLE	8.	19:00	J.-J. Bricaire – M. Lassayques / VELKÁ ZEBRA			
			aneb JAK ŽE SE TO JMENUJETE?			
			Komedie o tom, proč před problémy (ne)utíkat. Christian s každou ženou vydrží jen chvíli. Vztah ukončuje uzavřením životní pojistky ve prospěch své ženy a předstírá, že se utopil. Podář se mu to i tentokrát? Hrají O. Vetchý, J. Dulava, J. Ježková a další. Režie P. Palouš. Divadlo Palace, Praha			
PONDĚLÍ	9.	10:00	K. Plešková / PŘESTUPNÍ STANICE: STRACH		 str. 24	ŠK
			Pohled mezi mladé lidi, kteří nezvládli boj s realitou. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK			
ÚTERÝ	10.	17:30	ONA NENÍ VADNÁ!	KONEC 20:00		J
STŘEDA	11.	18:00	INTIMNÍ RIZIKA NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH	KONEC 20:10	 str. 14	N
			Papučový den na podporu služeb mobilních hospiců.			
ČTVRTEK	12.	10:00	PEKAŘOVA ŽENA	KONEC 12:40		ŠK
PÁTEK	13.	19:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 21:05	 str. 14	
			Kloboukový den jako připomenutí mezinárodního dne dětské paliativní péče.			
SOBOTA	14.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	KONEC 20:40		
ÚTERÝ	17.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	KONEC 21:30		F
STŘEDA	18.	19:00	MAKROPULOS musical	KONEC 21:20		
ČTVRTEK	19.	17:30	MARYŠA	KONEC 19:30		S
PÁTEK	20.	19:00	KDO SE BOJÍ BEATLES	KONEC 21:10		E
NEDĚLE	22.	19:00	ONDŘEJ HAVELKA a jeho MELODY MAKERS			
			Koncertní show populárního orchestru s podtitulem O lásce a jiných swingových běsech.			
ÚTERÝ	24.	19:00	FANTASTICKÉ DIVADLO	KONEC 21:00		M
PÁTEK	27.	10:00	DO NEBES!			VG
		18:00	INTIMNÍ RIZIKA NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH	KONEC 20:10		U
SOBOTA	28.	19:00	DO NEBES!	I. PREMIÉRA		P1
NEDĚLE	29.	19:00	DO NEBES!	II. PREMIÉRA		P2
PONDĚLÍ	30.	9:30	G. B. Shaw / PYGMALION			ŠK
		12:30	Brilantní komedie (v originále) s hořkým podtextem o střetu světa ulice a světa smetánky. Režie P. Stebbings a Ch. Flint. TNT Theatre Britain Vstupenky v prodeji na www.english-theatre.cz .			
		19:00	E. Taylor / PARDON, PANE PREMIÉRE			
			P. Nárožný v hlavní roli anglické komedie z londýnského sídla premiéra na Downing Street 10, které zasáhne rodinná bomba. Režie V. Strnisko. Agentura Harlekýn, Praha			
ÚTERÝ	31.	17:00	DO NEBES!			L

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA	4.	19:00	RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY	KONEC 20:20	↔	R1
PÁTEK	6.	10:00	ORLANDO			VG1+VG2
SOBOTA	7.	19:00	ORLANDO	I. PREMIÉRA		P1A
NEDĚLE	8.	19:00	ORLANDO	II. PREMIÉRA		P2A
STŘEDA	11.	8:30	bratři Grimmové / SNĚHURKA			ŠK
		10:00	Známa pohádka o krásné princezně, zlé maceše, sedmi trpasličích a polibku, který všem změnil život. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
PÁTEK	13.	19:00	APALUCHA 200 & MALINA BROTHERS			
			Koncert čtyř kamarádů, které pojí láska k hudbě ve stylu bluegrass, country nebo folk a kteří letos v součtu slaví 200 let! V jejich specifickém podání zazní písničky skupin Poutníci, Cop, Greenhorns a mnoha dalších. Jako host vystoupí kapela Malina Brothers .			
NEDĚLE	15.	19:00	ORLANDO			P2B
ÚTERÝ	17.	19:00	RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY	KONEC 20:20	↔	R2
SOBOTA	21.	19:00	ORLANDO			P1B
STŘEDA	25.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 20:55		
ČTVRTEK	26.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 20:45		
NEDĚLE	29.	15:00	J. Středa / JAK JENÍČKA A MAŘENKU NAVŠTĚVUJÍ POHÁDKY			
			Tři pohádky v jedné – dobrodružná cesta Čajníka a Cukřenky, pohled do cirkusu s tetou-klaunem a strýcem-klaunem a ježibaba, vlk, tříhlavý drak a Otesánek na návštěvě u krále a královny. Hrají K. Táborská a M. Táborský nebo R. Krupanský. Režie M. Táborský. Anima candida, Praha			
PONDĚLÍ	30.	8:30	JAK JENÍČKA A MAŘENKU NAVŠTĚVUJÍ POHÁDKY			ŠK
		10:00	JAK JENÍČKA A MAŘENKU NAVŠTĚVUJÍ POHÁDKY			ŠK
		19:00	D. Glattauer / ZÁZRAČNÉ CVIČENÍ			
			Komedie o párové psychoterapii. Hrají S. Jachnická, S. Lehký a J. Vrána. Režie M. Tarant. Divadlo Standy Lehkého, Praha			
ÚTERÝ	31.	18:00	ORLANDO			N1

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	12.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KOLÍN
SOBOTA	14.	19:30	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	HOLICE

O. Brousek – R. Balaš / DO NEBES!

listopadový zpravodaj **PREMIÉRA**

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle.

13. srpna 1891 se nad Pardubicemi vznášel balón Victor Hugo, který přiletěl z Prahy, a osmiletému Janu Kašparovi vnuke touhu létat... Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil, J. Pejchal, L. Špiner a další. Režie R. Balaš.

V. Woolfová – M. David / ORLANDO

str. 6–7 **PREMIÉRA**

Tragikomická groteska zkoumající fenomén věčné lidské touhy po emocích. Fiktivní životopis mladého šlechtice,

jenž prochází dějinami, nejdříve jako muž, později jako žena, a hledá smysl života, vznešený cit, vášně... Hrají V. Malá, L. Mecerodová, K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie M. David.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků u studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špiner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham

MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková. Režie P. Novotný.

J. Stein – S. Schwartz / PEKAŘOVA ŽENA

Muzikálová komedie o tom, jak silná může být láska... V hlavních rolích T. Lněnička a E. Jechová nebo A. Trembecká j. h. Režie P. Gazdík.

L. Rosten – M. Hanuš

PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

Hudební komedie o záłudnostech studia i výuky cizí řeči. Vtipné situace se prolínají s dojemnými – a to vše je doplněno řadou písní a tanců z celého světa. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

G. Koren / FANTASTICKÉ DIVADLO

Současná nekorektní komedie o střetu světa mafie se světem handicapovaných divadelníků. Hrají M. Sikorová, T. Lněnička, E. Jechová a M. Štrunc j. h. Režie P. Novotný.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 1

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu v retro-komedii plné nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lášková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

A. a V. Mrštíkové – K. Jandáčková / MARYŠA

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. Příběh násilím provdané vesnické děvčice, který klade zcela současně otázky – Co všechno si lze koupit, nebo naopak prodat? Jaká je cena lidského života? V titulní roli E. Jechová a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

V. Klimáček / KDO SE BOJÍ BEATLES

Láskyplná groteska o frustracích středního věku. Emil je vojenský historik, přestože nebyl na vojně. Jeho žena je melancholická a denně luxuje. V jejich bytě se střídají podnájemnice a všechny jsou si něčím podobné... V hlavních rolích R. Chvalová a A. Postler. Režie F. Nuckolls.

N. J. Berry

RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY

Intimní hra o jiskře, která přeskočí mezi dvěma lidmi a nedá se ničím uhasit. Hrají K. Šafránková a J. Láska. Režie M. Tyc.

A. Ayckbourn / ONA NENÍ VADNÁ!

Komedie s prvky sci-fi z prostředí televizního natáčení. V hlavních rolích K. Šafránková, J. Láska a A. Postler. Režie Z. Dušek.

A. Ayckbourn / INTIMNÍ RIZIKA NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH

S vtipem nahlížené příběhy šestice postav, které se hledají ve světlech velkoměsta. Hrají P. Janečková, V. Malá, K. Šafránková, J. Musil, M. Mejzlík, J. Pejchal a J. Kalužný. Režie P. Štindl.

Nespoutaná imaginace jménem ORLANDO

REŽISÉR M. DAVID, FOTO J. SEJKORA

Před rokem touto dobou jsme se připravovali na první spolupráci, a to na scénickém čtení v rámci cyklu INprojekty. Vznikla pozoruhodná a mimořádně úspěšná inscenace Skoncovat s Eddym B. podle stejnojmenné literární předlohy Édouarda Louise. Absolvent oboru režie na brněnské JAMU MAREK DAVID v ní prokázal, že je nejen zdatným režisérem, ale také dramatikem. A tak nic nebránilo tomu přizvat jej ke spolupráci na repertoárové inscenaci na naší Malé scéně. Když jsme uvažovali nad titulem, bylo předem jasné, že Marka neudržíme spoutaného pravidelnou dramaturgií, že spíše než v divadelních hrách budeme hledat titul v knihovně mezi romány. A také že zkoušení s ním pro nás bude tak trochu dobrodružstvím a že zcela jistě herce donutí vybočit ze zajetých kolejí. A tak vznikl, tedy pardon, on ještě stále vzniká, náš Orlando podle románu Virginie Woolfové, který bývá označován „nejdelším milostným dopisem v dějinách literatury.“

Marku, proč zrovna Orlando? Jak se téměř sto let starý román Virginie Woolfové vztahuje k dnešku?

Pokusit se v pár větách pojmenovat, čím se Orlando vztahuje k dnešku, je podobně složité, jako kdyby se člověk pokusil dostat celé moře do sklenice na víno. Je to román, který zkoumá identitu člověka, lásku v různých podobách, potřebu lidské blízkosti, sexuální identitu, pozici žen ve společnosti, snahu něco po sobě zanechat, autorsky se vyjádřit.

Je toho víc a o všech těchto tématech by se dalo hovořit hodiny a hodiny. Jedno bych možná ale přeci jen vypíchnul, Woolfová krásně ironizuje samotnou potřebu věci pojmenovávat – dát jim jasný tvar, uzavřít je do škatulky. A to si myslím že je něco, co dnes vídáme. Bojíme se věcí, které jsou na první pohled nejasné, abstraktní, nepojmenované. Věcí, které nás nutí vystoupit z komfortní zóny.

Veřejně se přiznávám, že román jsem si přečetla až na tvůj popud.

Jde o fiktivní životopis stále mladého šlechtice, jenž prochází dějinami od dob alžbětinské Anglie až po spisovatelčinu současnost, a to nejdříve jako muž, později jako žena. Literatura je to doslova fantastická, jako by imaginace autorky nezna-la mezí. Pořád jsem si musela klást otázku – jak z toho materiálu může vzniknout divadlo? Román Orlando je psán otevřenou formou. Když si ho člověk čte sám, může se k některým pasážím vracet, opakovat je.

Jeho vlastní imaginace ho vede k nejrůznějším odbočkám. Velmi záleží na tom, v jaké fázi života jej člověk čte. Tohle všechno ho ovlivňuje. Takže sto lidí jej bude číst sta různými způsoby. Divadlo si žádá v něčem uzavřenější formu. Kdybychom z jeviště „předčítali“ slovo od slova, tak jak to Woolfová napsala, diváci by se ukousali nudou. Pro divadelní adaptaci bylo potřeba najít princip, jak tuhle otevřenost a nespoutanou imaginaci převést do prostoru, který je ohraničen čtyřmi stěnami, teď nemám na mysli tu onu pomyslnou čtvrtou stěnu oddávající jeviště od hlediště – ta je už, doufám, dávno zbořená, a dřevěnou podlahou. Jestli se nám to povedlo, uvidíme až na premiéře.

Nedílnou součástí Orlanda a většiny románů Virginie Woolfové je autorčin osobitý humor. I když často čtenáři předkládá zcela zásadní otázky, vždy tak činí jen napůl vážně. Je tvým cílem přenést i tuto rovinu románu do dramaturgie?

Určitě. Myslím si, že humor otevírá dveře. Diskuze o složitých věcech je pak lidštější. Je zajímavé, že když jsem Orlanda četl poprvé, asi někdy v prváku na JAMU, vnímal jsem humor, který v něm je, jen velmi málo. Četl jsem ho především jako poetickou, metaforickou a obrazovou knihu, kterou bezesporu je. Až později mi došlo, že právě přehnaná poetičnost, která se snaží striktně pojmenovat lásku, život, smrt, je to, z čeho si dělá Woolfová legraci. Orlando (postava) se trápí tím, že není schopen napsat báseň, která by přesně vyjádřila hloubku těchto témat. Napadají ho jen další metafory. Jak má pak člověk tuto veškerou hloubku „uzavřít“ do pevných struktur divadelní inscenace? V něčem Orlandovi rozumím. (SMÍCH)

Máme za sebou druhý týden zkoušení, jehož metoda je poněkud odlišná od té, na kterou jsou naši herci běžně zvyklí.

Dohodli jsme se na otevřenosti textu, který je zatím stále v procesu – každý den na zkoušku přijdeš s novou scénou nebo přepisem té původní, herci, kteří se seznámili s románovou předlohou, mají také možnost do textu zasahovat. V čem je pro tebe tahle metoda blížící se metodě autorského divadla výhodná?

Samotná inscenace vzniká v určitém kontextu, s určitými herci, v určité společenské situaci. Netvoříme ve vakuu, věci kolem nás člověka ovlivňují, inspirují. Rád vycházím z herců samotných. Z toho, co během zkoušení nabízejí. Chci, aby byl výsledný tvar autentický a vycházející z toho, kým jsme teď a tady.

Máme za sebou také první taneční, respektive pohybový workshop s Barborou Nechanickou, kde herci museli částečně opustit svou komfortní zónu, s čímž se, musím říct, skvěle vypořádali. I když Barbora nebude vytvářet klasické choreografie,

v čem je pro tebe její spolupráce na inscenaci důležitá?

Vnímám herce jako komplexního tvůrce, jehož nástrojem není jen hlas, mimika, gesta, ale také to, jak se hýbe, jak chodí. Rád pracuji s pohybovou stylizací – to znamená, že pohyb nemusí být jen přirozený, realistický – ale je nějak významově posunutý, něco říká. Představte si, že zvedáte ruku. A teď to zkuste znova, ale s tím pocitem, jako by vám v dlaní seděl motýl a vy ho nechcete vylekat. A teď znova, ale motýl je najednou stokilový. A přitom by člověk řekl, že je to jenom blbě zvednutí ruky. (SMÍCH)

Na závěr se ještě zeptám – je potřeba, aby divák znal románovou předlohu inscenace? A pro koho je inscenace určena?

Rozhodně to potřeba není. Vlastně ani nejsem schopen říct, jestli je to výhoda, nebo nevýhoda. Náš Orlando je pro všechny, kdo rádi čtou „mezi řádky“ a nebojí se vstoupovat z komfortní zóny. Jo a taky pro milovníky psů. **AnH**

↓ VÝJIMEČNÁ ZAHAJOVACÍ ZKOUŠKA ORLANDA V JEDNOM Z RYTÍŘSKÝCH SÁLŮ PARDUBICKÉHO ZÁMKU, FOTO J. SEJKORA

KŘÍŽEM KRÁŽEM PRÁZDNINAMI

Ani letos vás nechceme ochudit o zážitky našich herců z období zaslouženého letního odpočinku, cestování, sportování, lenošení na sluníčku u vody, či naopak dohánění restů na chatách a chalupách. A proto se tentokrát namísto luštění tajemky v oblíbené herecké křížovce na chvíli vraťme zpět do léta a zavzpomínáme na to letošní „dobíjení baterek“. Drobnou pauzu v luštění vám příští měsíc určitě vynahradí křížovka s Dášou Novotnou...

RaS

VERONIKA MALÁ:

Letošní prázdniny jsem strávila jako už každý rok v dodávce, jezdila jsem surfovat a do hor. Plachtila jsem v Řecku se skvělou posádkou a nacpávala se mořskými plody, tak jak to mám ráda. K tomu jsem ještě navštívila Španělsko, pro změnu Středomoří, takže tentokrát bez vln, ale zato se svými rodiči, což bylo po letech hrozně fajn!

ELIŠKA JECHOVÁ: Mé prázdniny byly vlastně velmi klidné a příjemné. Trávila jsem hodně času v přírodě a do toho jsem jezdila po filmových, tanečních a hudebních festivalech. Doufám, že jsem načerpala dost sil a inspirace do nové sezóny. Příroda mi umožnila také krásný relax a nerušený pěvecký trénink v polních cestách. Konečně jsem nebudila sousedy. A určitě bych našim divákům doporučila Festival tance, elektronické hudby a performance v Hranicích na Moravě. Z tohoto festivalu je také foto.

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ: Prázdniny jsem prožila v rodinném duchu. Začali jsme návštěvou Smetanovy Litomyšle a pokračovali den za dnem s novými dobrodružstvími. Většinu času u řeky Otavy nebo u babičky na chaloupce. Bylo to krásné, ale už jsem se moc těšila do divadla!

MARTINA SIKO-ROVÁ: Moje letošní prázdniny byly především o odpočívání. Takže jsem měsíc nebyla vůbec nikde. Jen jsem jezdila na písničkách Hrádek, spala, vařila, četla a koukala na televizi. A pak jsem najednou chytla paniku, že bych jako měla někam vyrazit, takže jsem rychle napříč republikou navštívila rodinu a kamarády, dva zámky a jeden hrad. Na Zděřině jsem si zazpívala s JK Bandem! Jo a ještě jsem se vlastně učila záskok do „Pana Kaplana“. A moje fotka je pořízena cestou z Babiččina údolí... taková malá velká Rozkoš! :-)

TOMÁŠ LNĚNIČKA: Tak tohle jsou moje prázdniny: nejdřív kapitánské zkoušky, pak se svojí láskou třínedělní toulky po naší milované Itálii a samozřejmě čas strávený s dětmi – toho času jen s holkama. Takže nabitě léto se vším všudy!

PETRA JANEČKOVÁ & LADISLAV ŠPINER: Prázdniny jsme strávili celá rodina v obytném autě a poté poměrně dosti na horách. Letos to byly spíše turistické prázdniny s mnoha nachozenými kilometry... Plus návštěva vinného sklepa u rodiny Otáhalů v Hustopečích.

DAGMAR NOVOTNÁ: ...když si chlap zlomí nohu...

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL: O červenci bych rád něco řekl, ale nějak strašně rychle prosvištěl. Mám ale dojem, že jsem byl na festivalech, loučil jsem se se svou DAMU třídou a věnoval se rodině, na kterou jsem neměl posledního půl roku studia čas. V srpnu jsem procestoval v dodávce Itálii – zde přichází můj typ. Běžte se ztratit a toulat po Florencii, to bylo fajn. Sumasumárum celkem krásné prázdniny. Ale teď už hoplašupla do nové sezóny.

ZDENĚK RUMPÍK: Prázdniny byly tak trochu hektické, dědečkovské, super! Odložený první let Toníka z loňska na Mallorcu za slanou louží, ale i za žraloky v akváriu i s Luckou. Repetice Jeruzaléma v klidném čtyřicetistupňovém duchu s manželkou a na závěr moje milovaná Paříž se všemi pěti vnuky od VŠ Davida po druháka Toníka. A poprvé na podnět desetiletého Matýska úžasná exkurze na stadionu Saint Germain des Prés včetně osobních prostor hráčů, i hvězdy Mbappe! Nadšená byla i šestnáctiletá Madlenka. Zážitek!

ALEXANDR POSTLER: Létu nemusí být vždy jen obdobím radovánek. Mě třeba v létě postihlo pár nepříjemných situací, jak se říká neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Ale přece jen se vyskytl jeden hezký den, kdy jsem měl tuto nečekanou návštěvu – přišel se na mě na chalupě podívat sousedčin kůň, irský kůň! PS: Chodil častěji, protože mu prý chutná moje tráva, která obsahuje hodně jetelíčka a není tak vysoká.

ELIŠKA & JOSEF LÁSKOVI: O prázdninách jsme celá rodina zaměřili na loď do Chorvatska. Byl to v podstatě takový test. První let a první plavba s malou dcerou a novopečeným kapitánem – Pepa. Vše ale proběhlo v naprostém pořádku a my už se těšíme na příští rok, kdy si to zopakujeme. Mimochodem let z Prahy do Zadaru trvá přibližně stejně dlouho jako cesta vlakem z Pardubic do Prahy, bohužel ale v Zadaru nemají tak hezké divadlo a my neumíme hrát v chorvatštině, takže se žádný přestup nekoná.

MARTIN MEJZLÍK: Prázdniny jsme strávili hlavně na chalupě, kde je stále hodně práce. Poslední týden prázdnin jsme odletěli na zasloužený odpočinek na řecký Zakynthos. A ještě jsme stihli navštívit našeho milovaného kolegu Vaška Duška ve Stéblově.

JOSEF PEJCHAL: Prázdniny jsme s rodinou prožili na mnoha zajímavých místech, a to sami, nebo s přáteli či širší rodinou. Nemohl bych tu nezmínit návštěvu v Českém Krumlově, kde jsme si užili veselou lukostřelbu nebo nádherné představení na zámecké divadelní točně s názvem Muž Dvojhvězdy. Parádní bylo také koupání na Lipně. Naskytla se i příležitost podívat se na pár dní do Budapešti. Krásné památky, kavárny a vinárny – prostě super. Také jsme zaskočili na Rujánu a několik dní poznávali místní památky a pláže. Také skvělé! A závěr letní dovolené nemohl skončit lépe. S mnoha přáteli jsme si vychutnávali společně výlety po Krkonoších, povídání, sportování, chození na houby, zkrátka vše, co k takové dovolené patří. Víc už se stihnout nedalo, a tak nezbyvá než vzpomínat na milé zážitky.

ROMANA CHVALOVÁ: Prázdniny opět strašně rychle utekly. Největším zážitkem byla hned na začátku oslava 90. narozenin mé (naštěstí vždy optimistické) maminky. Potom krásný týden na ostrově Kos. Průzračné moře, skvělé jídlo, bezvadní noví kamarádi... A to, že nám výhled na moře trochu kazil pohled na asijskou restauraci (v Řecku!), nám rozhodně nezkazilo náladu! :-)

JINDRA JANOUŠKOVÁ & PETR DOHNAL: Děti nás pozvaly na plavbu do Chorvatska. Přivázaly nás za loď, byl to adrenalin a my si to pěkně užili...

FILMOVÉ LÉTO JANA MUSILA

Prvních 13 srpnových dnů strávil JAN MUSIL v Pardubicích. Nebyl zde ale na dovolené ani se nepřipravoval na některou z nových divadelních rolí, natáčel tu svůj první celovečerní film s pracovním názvem *Ovce žerou první*. A aby nedošlo k mýlce, Honza ve filmu nehraje, stál za kamerou v pozici režiséra, koproducenta a současně i autora scénáře.

Tématem komedie, vznikající s produkční společností **TroyHorse Film**, je působení takzvaných motivačních koučů. „Trochu si hrajeme s motivačními hesly, kterých je teď kolem nás hrozně moc. Jsou na oblečení, na značkách, třeba: *Jdi do toho! Dávej víc! Neměj plán B!* Přišlo nám zajímavé, že ta hesla sama o sobě nejsou špatná, ale jedná se o nástroj, který když se špatně použije, může být zneužit jako jistý druh manipulace. Je zážející, kolik mladých lidí na internetu jako motivátor vystupuje. Mladému klukovi je dvaadvacet let a tvrdí vám, že ví, jak máte vydělat miliardu. V životě nepracoval, nikdy neměl firmu a zaměstnance, ale přesně ví, jak vám poradit. Takových se v poslední době vyrojilo hodně,” říká Honza a dále upozorňuje: „Nechceme si dělat legraci z lidí, kteří něco dokázali, ale z těch, kteří svůj byznys vybudovali na všeobecných poučkách o životě.”

Scénář psal pět let, za tu dobu zhlédl stovky videí, přečetl množství motivačních knih a navštívil i několik přednášek, které ve výsledku trochu připomínaly sektu.

„Prvotní motivace jsou vlastně už v bibli. Třeba *tluč a bude ti otevřeno* nebo *pros a bude ti odpuštěno*, to jsou vlastně první motivační výzvy. Současní motivátoři to jen recyklují a navzájem se vykrádají,” uvádí Honza.

Hlavní postavou filmu je Dušan, který pracuje v minizoo. Svou pozici však chce změnit, proto píše scénář, s nímž by se rád prosadil, což se mu ale nedaří, stejně jako v milostném životě. Své problémy nakonec řeší velmi netradičně, až nelegálně na základě špatně pochopených rad několika manipulátorů.

V hlavní roli diváci uvidí **Michala Balcara**, dále hrají **Kryštof Bartoš**, **Jan Dolanský**, **Alena Doláková**, **Eva Leinweberová** nebo **Gabriela Mikulková**. Z herců Východočeského divadla se ve filmu objeví **Jindra Janoušková**, **Karolína Šafránková**, **Jiří Kalužný**, **Ludmila Mecerodová** nebo **Lída Vlášková**.

↘ J. MUSIL V POZICI FILMOVÉHO REŽISÉRA.

↓ J. DOLANSKÝ A M. BALTAR PŘI NATÁČENÍ V HERECKÉ ŠATNĚ VČD. FOTO P. ŠEDIVÝ

J. JANOUŠKOVÁ V JEDNÉ ZE SCÉN VZNIKAJÍCÍHO FILMU, FOTO P. ŠEDIVÝ

Filmaři v Pardubicích natáčeli například v Pohádkové zahradě na Vinici, v soukromém bytě na Karlovině, v pardubické nemocnici, ve společnosti Enteria a samozřejmě i ve Východočeském divadle, které zapůjčilo velkou část kostýmů a kde měli filmaři významné technické a materiální zázemí. Nízkorozpočtový film vzniká především díky nadšení tvůrců a podpoře z regionu, do které se zapojil i Pardubický kraj. Podle producenta **Davidu Kopeckého** by se měl v kinech objevit příští rok a premiéra se uskuteční kde jinde než v Pardubicích. RaS

OBUJTE PAPUČE, NESAĎTE KLOBOUKY A POJĎTE DO DIVADLA!

Už jste někdy byli v divadle v papučích? Pokud chcete ten osvobozující pocit zažít na vlastní chodidla, máte jedinečnou příležitost **11. října** při představení *Intimní rizika* na veřejných místech. Lodičky a společenské polobotky nechte doma, veřejně si dopřejete pohodlí, a to vše navíc pro dobrou věc. Ve středu 11. října totiž takzvaným **PAPUČOVÝM DNEM** vyvrcholí měsíční celorepubliková kampaň „**Dožít doma**“, jejímž cílem je předat veřejnosti informace o existenci služeb mobilních hospiců. Papuče jsou symbolem domova a jejich obutím mimo domov se k této akci připojíte – můžete v nich tedy klidně chodit celý den! A pokud se v nich i vyfotíte, nasdílejte foto spolu s hashtagem **#papucovyden** na Facebooku či Instagramu.

13. říjen je pak **mezinárodním dnem dětské paliativní péče**, který se v České republice slaví již desátým rokem pod vžitým názvem **KLOBOUKOVÝ DEN** (Hats On for Children's Palliative Care). Napříč světem si lidé připomínají děti, které statečně bojují a čelí svým životním výzvám. Tento den je také oslavou všech pečujících rodin a osob poskytujících jim péči. A vy už možná tušíte, že pokud se vydáte v pátek třináctého do divadla na Noc na Karlštejně, můžete dorazit v klobouku, čepici či kulichu. A pokud žádný klobouk nevlastníte, přijďte si pro něj v pátek 10. října v době od 10 do 17 před divadlo (klobouky bude možné si i ozdobit a doladit tak k večernímu outfitu). Ve svých modelech se neváhejte vyfotit přímo v divadle, na Facebooku nebo Instagramu je můžete sdílet s hashtagem **#HatsOn4CPC**.

Obě osvětové akce se v Pardubicích konají z iniciativy dětského paliativního týmu neziskové organizace **energeia o. p. s.** Děkujeme za vaši podporu! AnH

Dožít doma

ZEMŘELA JARMILA DERKOVÁ

Během prázdnin nás bohužel zastihla smutná zpráva o úmrtí bývalé dlouholeté opory souboru Východočeského divadla, paní JARMILY DERKOVÉ. Věnujme jí proto nyní alespoň krátkou vzpomínku...

Jarmila Derková se narodila 4. ledna 1928 v Chropyni na Kroměřížsku, dětství ale prožila v Ostrově, kde v Divadle mladých v době po druhé světové válce také začínala jako herečka. Následně působila v divadle na Kladně, kde se seznámila se svým prvním manželem, režisérem Jaroslavem Novotným. Brzy potom, co spolu odešli do brněnského Svobodného divadla, se jim narodil syn Petr (v současnosti kmenový režisér VČD Petr Novotný).

Do angažmá ve Východočeském divadle přišla z královéhradeckého divadla v roce 1959 a do roku 1972 zde ztvárnila řadu významných rolí především tragického repertoáru.

Byla ideální představitelkou nejruznějších vladařek, vznešených a silných žen. Jmenujme alespoň její *Lady Macbeth* (1962), *Marii Antoinettu* ve *Feuchtwangerově hře Vdova Capetová* (1963), *Ibsenovu Noru* (1965), *královnu Alžbětu* v *Schillerově Marii Stuartovně* (1969) nebo *Bernardu* v *Domu doni Bernardy* (1970).

Významná byla také její spolupráce s režisérem Otomarem Krejčou, s nímž v roce 1966 v legendárním Divadle za branou nastudovala *Olgu* ve *Třech sestřích*, později zde hrála i *Matku* v *Topolově Slavíkovi* k večeri, kterou autor ve světové premiéře sám režíroval. Krejčovu nabídku trvalého

angažmá musela Jarmila Derková nakonec odmítnout, zůstala tedy v Pardubicích, odkud však byla nucena v roce 1972 přestoupit do divadla v Karlových Varech. Po třech letech odešla na „volnou nohu“, později hereckou profesi opustila úplně a začala se věnovat výtvarnému umění podobně jako její druhý manžel, scénograf Jiří Fiala.

Paní Jarmila Derková nás navždy opustila 16. července ve věku 95 let.

Čest její památce!

RaS

† J. DERKOVÁ S A. FERENCOVOU A R. MERUNKOVOU JAKO MARIE ANTOINETTA VE HŘE VDOVA CAPETOVÁ (VČD 1963)

BERLÍNSKÉ OZVĚNY

Tradiční studijní cesty za divadlem v zahraničí přerušila covidová pandemie. Když už se konečně mohlo cestovat, měli jsme tolik nesplněných povinností vůči divákům, že nebyl čas. Proto když ředitel Petr Dohnal v lednu ohlásil možný výlet do Berlína, mnozí jsme zajásali! Toto významné centrum evropského divadla už trochu známe, v rámci dvou předešlých zájezdů jsme zde viděli několik velmi zajímavých a inspirativních inscenací.

Takže Berlín potřetí. Vyjeli jsme vlakem poslední květnový víkend a v německém hlavním městě jsme strávili dva krásné dny prohlížením kulturních památek a dva večery s divadlem. Pokud někdo chce vidět výjimečné, poctivé a moderní divadlo, nemůže se splést, ať už navštíví jakýkoliv titul v Schaubühne. Uměleckým ředitelem je režisér Thomas Ostermeier, jedna z nejvýznamnějších postav současného evropského divadla. Vyjet z Čech na Ostermeierovu inscenaci do Schaubühne se vyplatí dokonce i na otočku. Pro tento soubor píší kromě jiných i kmenový dramatik a režisér Marius von Mayenburg (HRÁLI JSME JEHO ŽIVÝ OBRAZ – POZN. RED.) či dramaturgyně Maja Zade. Měli jsme velké štěstí, že zrovna během našeho berlínského víkendu se hrál nový titul *Oidipus*, který napsala právě Maja Zade.

Co všechno jsme tedy viděli a jak to na nás zapůsobilo? ANNA ZINDULKOVÁ HLAVÁČKOVÁ, dramaturgyně: Z Berlína jsem si odvezla dva silné divadelní zážitky, na které hned tak nezapomenu. Jedním z nich byla návštěva proslulého Schaubühne, kde jsem spolu s většinou svých kolegů viděla důmyslně napsanou aktualizaci „nejklasičtější“ divadelní klasiky, tedy Sofoklova *Krále*

Oidipa, která ovšem nebyla pouhým převedením hry do současnosti, ale zcela moderní psychologickou hrou, v níž jsme v pozici diváků fascinovaně nacházeli dnes silně rezonující témata. Tenhle divadelní suvenýr se ihned stal mým skromným dramaturgickým snem a okamžitě jsem se začala shánět po českém překladu, který v té době ještě neexistoval. (A už ho mám! – Ale psst!)

Zážitkem úplně jiného druhu, ale neméně silným, možná silnějším, co se emocí týče, bylo představení berlínského baletu v monumentální historické budově Staatsoper Unter den Linden. Představení mělo dvě části. První se jmenovala Lib (s odkazem na „liberation“, tzn. osvobození) a jejím autorem byl světoznámý švédský choreograf a režisér Alexander Ekman. Ta mě zaujala nejen originálními tanečními prostředky, ale také svými vtipem a bizarními kostýmy. Druhou část s názvem Strong měla na svědomí izraelská choreografka Sharon Eyal, jejíž choreografie skupina více než dvaceti tanečníků dokázala předvést s fascinující přesností a emocionální autenticitou. Během celého představení jsme s naším PR Radkem Smetanou nepřestávali žasnout nad možnostmi toho,

čeho je lidské tělo schopné a také to v nás dokáže vyvolat emoce, i když tomu všemu jen přihlížíme. Ovace vestoje při dlouhotrvající děkovačce byly dokladem toho, že jsme nežasli sami.

LADISLAV ŠPINER: Já, Petra (JANEČKOVÁ – POZN. RED.) a dcera Karolína jsme byli úplně nadšení z představení Blue Man. Něco tak velkolepého a energického jsme dlouho neviděli. Jinak Berlín jako město je bomba. Škoda jen, že to bylo tak krátké, bylo tam mnoho dalších divadelních scén, které jsme nestihli obejít. Ale za nás má Berlín i!

JINDRA JANOUŠKOVÁ: Viděla jsem Oidipa a muzikál Romeo a Julie. V Berlíně jsem byla už podruhé, ale teď jsem byla nadšená. Herecký koncert v představení Oidipa mě uchvátil. Energie, souhra a rytmus představení mi nedaly vydechnout. Německé zpracování Romea a Julie mě překvapilo. Nádherné melodie, mladičká temperamentní Julie, roztomilý Romeo, krásné choreografie, ale nejlepší výkon byla komická chůva. Musím přiznat, že to pro mě bylo velice inspirativní.

ROMANA CHVALOVÁ: Konečně jsem se dočkala, po několika letech covidu, dalšího tradičního výletu za divadlem. Do Berlína jsem se především těšila na Händlovu operu Semele. Při výběru představení Oidipus od Maji Zade jsem se tak trochu nechala strhnout davem s pocitem, že to nějak vydržím... Nakonec jsem odjížděla zklamaná ze Semele a jen těžko ji vydržela, ale naprosto nadšená z Oidipa! Skvělá hra, moderní scéna i herecké výkony!!! →

↘ **TAJEMNICE SOUBORU L. PTÁČKOVÁ,**
K. ŠAFRÁNKOVÁ, PR MANAŽER R. SMETANA,
L. MECERODOVÁ, DRAMATURGYNĚ
A. ZINDULKOVÁ HLAVÁČKOVÁ, R. CHVALOVÁ
A E. JECHOVÁ PŘED PŘEDSTAVENÍM NA
ŘECE SPŘEVĚ

← **NADŠENÁ ČÁST VÝPRAVY PO PŘEDSTAVENÍ
OIDIPA V SCHAUBÜHNHE**

MARTINA SIKOROVÁ: Viděla jsem moc zajímavou inscenaci Oidipus. O té asi bude psát každý, kdo ji viděl – a vůbec bych se nedivila, kdybych ji časem potkala na repertoáru pardubického divadla... fakt dobré to bylo! A ještě jsem viděla muzikál Romeo a Julie, ale překvapilo mě, že to nebyl ten muzikál, co se hrál i v Praze v Hybernii. Je to dílo úplně jiných autorů. Taky moc zajímavé. Protagonisté byli mega šikovní a takoví... obyčejní... Zase se mi potvrdilo, že méně je častokrát více. Díky za tuto inspirující výpravu.

JOSEF PEJCHAL: Během krásné studijní cesty našeho divadla do Berlína jsem měl možnost zhlédnout tři představení. Hned první večer jsem si užil velkolepou show ve světoznámém Friedrichstadt Palast s názvem Arise. Celá šíře jeviště, a že je pěkně široká, byla naplněna tancem, skvělou choreografií, cirkusovými prvky, zpěvem a nápaditými kostýmy. To vše s živým orchestrem a velmi proměnlivou scénou. Druhý den jsem zašel na celosvětově proslulou rodinnou show skupiny Blue Man. Měl jsem štěstí, že jsem seděl vpředu, a ještě větší štěstí, že jsem odešel poměrně suchý a „nebarevný“ na rozdíl od mnoha diváků, kteří také seděli v popředí. Brzy jsem pochopil, že pláštěnky, které se nabízejí ve foyer divadla, jsou zde potřebné. Mnoho veselých a nápaditých gagů a hudebně-klaunských

výstupů doslova přetévalo přes forbinu až do diváků. A to doslova! A poslední představení, které jsem v Berlíně během té krátké doby zhlédl, byl muzikál Romeo a Julie. Nádherný zpěv (zejména Romea, Julie a chůvy) a nasazení všech protagonistů bylo veliké. Trochu méně se mi líbila scéna, kostýmy a choreografie, ale výsledek byl pozitivní. Pokud bych se mohl opět podívat do Berlína na nějaké představení, jel bych znovu a rád.

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ: Berlín byl boží! Děkuju za příležitost vidět jedno z nejkrásnějších představení v mém životě: Mechanický pomeranč v Berliner Ensemble, krásné památky, kostely a zažít berlínskou atmosféru. Skoro jsem se i stala číšníčkou v hotelu, kde si mě spletli s brigádníčkou a hnali mě do komůrky, ať se převléknu do pracovního. Bylo to super.

Já osobně jsem viděla Oidipa a mé nadšení z inscenace nebylo osamocené, jak vidno z ohlasů mých kolegů. Ale zaujala mě taková zvláštnost, kterou jsem zažila v divadle poprvé. Byli jsme v Komische Oper na opeře Semele a před začátkem na jevišti kdosi omluvil indispozici, či dokonce nemoc Stuarda Jacksona, představitele Jupitera. Nikdo z nás moc německy nerozuměl, takže jsme nepochopili, o jaký záskok půjde. Představení probíhalo zcela standardně, opera je plná emocí, nečekaných dějových zvratů a moderní pojetí vyžadovalo od zpěváků hodně pohybu, někdy až podivných aranžmá. Až po dost dlouhé době jsme zaznamenali, že hlavní hrdina „jenom“ hraje a otvírá pusu, ale nezpívá, a že ho „dabuje“ kolega, který sedí s partiturou v orchestřišti. Jejich souhra byla skvělá, iluze dokonalá, představení zachráněno. I takto může vypadat záskok v opeře.

V rámci studijních cest jsme navštívili spoustu evropských měst, ale Berlín, spolu s Londýnem, jsou, co se týče divadelních zážitků, vždy jistotou. A vy se asi ptáte, kam pojedeme příště. To ještě nevíme, ale rádi se pak s vámi o to podělíme. JaU

↑ OI DIPUS, FOTO G. BRESADOLA, SCHAUBÜHNE, BERLIN
← EKMAN | EYAL, FOTO J. BATTISTI, STAATSOPER, BERLIN

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Tentokrát si připomeňme předposlední pardubické zpracování **Čechovových TŘÍ SESTER**, od jehož premiéry uplyne 21. října už 45 let! Znamé psychologické drama o promarněném životě a nenaplněných životních touhách ve Východočeském divadle v roce 1978 režíroval **Karel Palouš**, jenž do titulních rolí obsadil **Zdenu Bittlovou**, **Irenu Poledníkovou** a **Lídu Vláškovou**.

Následující a zatím poslední pardubickou inscenaci slavné hry nastudoval v roce 2000 režisér František Laurin s Dagmar Novotnou, tehdy ještě hostující konzervatoristkou **Lucií Štěpánkovou** a další hostující **Evou Janouškovou** v rolích sester Prozorových. RaS

PETR SKÁLA (VERŠININ) A ZDENA BITTLOVÁ (MÁŠA), V POZADÍ PETR HÜBNER (TUZENBACH)

LÍDA VLÁŠKOVÁ (IRENA) S KARLEM DELLAPINOU (ČEBUTYKIN) A ZDENOU BITTLOVOU

ALEXEJ GSÖLLHOFER (PROZOROV) A JANA RUBÁŠOVÁ (NATALJA IVANOVNA)

IRENA POLEDNÍKOVÁ (OLGA) S LÍDOU VLÁŠKOVOU

FOTO MIROSLAV TŮMA

POZVÁNKA DO RESTAURACE *Divadelní klub*

M. DAMASCHKO S L. KRÁLOVOU PŘI FESTIVALOVÉM RAUTU PO VYHLÁŠENÍ CENY GENIA SMÍCHU 2023 PRO Z. SVĚRÁKA, FOTO M. KLÍMA

Divadelní klub je pro mnoho lidí místem tajemným a dráždivým. Když jsem po gymnáziu začala pracovat u filmu, vzpomínám si, jak jsem se párkrát dostala do divadelního klubu Národního divadla v Bratislavě. Bylo to přes ulici naproti divadlu a přístup tam měli jenom zaměstnanci a jejich hosté. Milovala jsem, když jsem seděla s herci u jednoho stolu a poslouchala, o čem se baví, jak rozebírají představení nebo zkoušku. Byly to výjimečné okamžiky. Nyní je pro mě divadelní klub tím nejběžnějším místem, kde si dám kafe, oběd nebo večer skleničku. I díky naší současné obsluze se zde cítím jako doma.

Když jezdím do jiných divadel, všímám si, jak to mají herci a diváci jinde. Je jen málo takových zařízení, kde je místo současně pro herce i návštěvníky divadla a kde se ještě k tomu vaří. Jedním z takových je právě náš divadelní klub, a musím říct, že se v mnoha ohledech drží na špičce! Je velmi příhodně rozdělený na dvě části – na místnost pro zaměstnance a herce, kteří zkoušejí novou hru či večer hrají, druhá část je restaurací, vinárnou i kavárnou pro veřejnost. Sem chodí lidé přes den na oběd, schůzky u kávy či skleničky a večer obvykle diváci našich představení. Oba prostory jsou oddělené, ale zároveň i propojené. O tom, jak se dá skloubit tolik zájmů, jsem si povídala s provozovatelem restaurace Divadelní klub MARTINEM DAMASCHKEM...

Někdy je to náročné vymyslet, protože musíme vždy upřednostnit divadlo. Provoz přizpůsobujeme tomu, co se v divadle děje, řídíme se podle typu a druhu představení. Když je premiéra, blokuje na to prostor,

nemůžeme dělat rodinnou oslavu, nejdě bože svatbu... Víme, že přijde hodně divadelníků a příbuzných herců, nevíme sice kolik, ale musíme počítat se vším. Je velkou výhodou, že prostory klubu jsou rozdělené na hereckou část a prostor pro veřejnost, vždy se to dá udělat tak, aby obě skupiny měly klid a svůj komfort. Dá se to, ale musí se u toho trochu přemýšlet. Když se „nahoře“ (KLUB JE V SUTERÉNU DIVADLA – POZN. RED.) hraje představení, nemůžeme v salóncu pořádat bujarou oslavu ze zpěvy, ale plánujeme to na den, kdy se nehraje.

V salónu pořádáš různé speciální akce – autorská čtení nebo komorní koncerty. Vyhle- dáváš a oslovuješ ty lidi osobně, nebo se nabízejí oni sami? Je to tak padesát na padesát. Někdy někoho oslovím sám, jindy přijde zájemce, že si tady chce udělat večer a něčím se prezentovat – je to koncert, autorské čtení, chce představit novou knihu či CD. Alliances Françaises si tu dělají pravidelně večírky a mají to i se šansonovou živou hudbou. Baví nás, když přijde někdo mladý a chce se ukázat, zkusit, jak na něj bude reagovat publikum. Je to prostor pro 40–50 lidí, takže na zkoušku tak akorát.

Z některých projektů ale vyšly zajímavé věci. Robert Bellan tu například poprvé přečetl Normálního debila, poté knihu zpracoval jako INprojekt a posílá jako běžný repertoárový titul, který se úspěšně hraje už několik let. Na jedničku navázal druhý díl...

Ano, to bylo pokaždé velmi úspěšné a vyzdalo si to i opakování. Pravidelně u nás vystupuje Daniel Pískovský, který žije v Praze, ale jako rodák z Pardubic má tady početnou základnu čtenářů. Také u nás četl Dominik Landsman Deníček moderního fotra, dnes je už z toho film.

Kromě toho připravuješ mimořádné večery s našimi herci – za jejich příspěví se nachystá speciální menu a oni si vyzkoušejí úlohu hostitele a obsluhy. Co tě k tomu inspirovalo?

To je hodně speciální záležitost. Mě takové věci baví, jsou to výzvy. První to „vykopli“ Petr Borovec a Tomáš Lněnička, už je to pár let, to se zrovna zkoušel Limonádový Joe. Herci během večera doporučují hostům jídlo, které se vaří podle jejich receptů nebo chutí, sami dělají objednávky a pokrmy jako číšníci i sami roznášejí. Pak je večer volný, hosté můžou herce pozvat na skleničku, na popovídání. Herci samozřejmě nejsou plnohodnotný servis, mají

k sobě i naše číšníky. Je dobré, když je takový večer naplánován na pátek, to se hosté můžou zdržet, posedět a nemusí ráno do práce. Tyto speciály jsou velmi oblíbené a mám i další nápady, jenom je skloubit s fermanem divadla.

Kromě restaurace a klubu provozuješ i všechny bary v divadle a na Malé scéně ve dvoře. To je poměrně dost velký objem práce, hlavně večer.

Ano, máme stále směny kmenových zaměstnanců a v barech u hlediště máme velkou základnu brigádníků, většinou jsou to studenti a studentky vysokých škol. Kromě běžné obsluhy nabízíme i novou službu – diváci si můžou dopředu objednat občerstvení na přestávku. Před představením si v klubu dají třeba lehkou večeři nebo jenom skleničku, ale už si u nás můžou nechat kabáty a nezdržovat se nahoře v šatně a objednat si na přestávku. O pauze mají občerstvení nachystané na stolečku. Tím odbouráváme fronty v barech na balkóně a taky stres jak pro nás, tak pro hosty, protože během přestávky toho mnozí chtějí stihnout daleko víc. Po představení si pak hosté můžou přijít na skleničku a popovídat si, jaké bylo představení. Tu samou službu samozřejmě nabízíme i divákům u barů v divadle, kde dostanou číslo objednávky a pohoštění na ně čeká na stolečku, u piana. Po představení ještě asi dvacet minut držíme dole v restauraci kuchyň, kdyby si někdo chtěl dát večeři, může si ještě objednat.

Objednávka na přestávku je opravdu výborná služba, všimla jsem si toho i v jiných divadlech a sama ji využila. Jaké služby ještě poskytujete?

Umíme udělat rodinné oslavy, firemní večírky nebo skloubit pohoštění s návštěvou představení, kdy si podnik objedná třeba pro třicet zaměstnanců vstupenky, tak nabízíme salónek, kde můžeme připravit welcome drinky, snacky, chlebičky. Umíme udělat skoro všechno, stačí se zeptat.

Já musím zmínit rauty, které pořádáš po premiérách nebo při GRAND Festivalu smíchu, kdy se scházíme s hostujícími souborem, porotou. Letos jsi na každý den připravil tematické pohoštění, například po Naších furiantech, kteří se odehrávají v hospodě, jsi připravil hospodská jídla – škvarkovou pomazánku, mini utopence, nakládaný sýr, tlačenkou. Po inscenaci italského autora následovaly bruschetty a špičky z mozzarellou a rajčat, prosciutta a melouny. Co tě inspiruje, kam chodíš na ty nápady?

Jak kdy. Někdy je to téma hry, už to může být základem rautu. Jindy mi to trvá delší dobu, musím se kouknout na pár zkoušek. A někdy mi pomůžou kostýmy. Ale nejdůležitější je nálada inscenace. Mám rád, když skončí představení, diváci jsou toho ještě plní, herci jsou nabuzení, a pak na stole nevidí jenom hromadu řízků, ale nějaké pokračování v duchu toho večera... Myslím, že jsem s tím začal po premiéře Normálního debila 1. To jsme raut pojali opravdu velkolepě. Klub jsme proměnili v socialistickou kantýnu, vyzdobili fotkami prezidenta Gustava Husáka, vyráběli jsme retro pohoštění – ruská vejce a salám v aspiku. Oblékli jsme si i kostýmy, aby to celé bylo vtipné. Někdy je to těžší vymyslet, někdy to jde samo, ale je to pokaždé výzva. (SMÍCH)

Když v létě hrajeme na Kunětické hoře, máš i zde stánek. Během zkoušek pro nás, kam vozíš také obědy, a když se hraje, stánek je pro diváky. To musí být ještě složitější, protože je zde větší kapacita hlediště a vy musíte vydat spoustu piva, limonád, kloubás a řízků, což se pochopitelně v divadle nedělá.

Máš pravdu. Je nutné si k tomu udělat manuál a zorganizovat to. Protože všechno si musíme na kopec vyvézt, co tam nemáme nebo toho není dost, to už nestihneme dodat, nemůžeš nikam doběhnout, když dojde chleba. →

Musíme mít prostě všeho dostatek. Pro diváky jsou tři prodejní místa – jedno je odlehčené, je tam víno, sekt a nealko, a pak jsou dvě výdejní místa, kde se dá koupit klobása, řízečky, točené pivo, káva, svařené víno... Tam to trvá trochu déle, ale diváci to už mají vychytané a počkají si.

Na Kuňce míváte i kostýmy, vyzdobený stánek...

Obvykle máme stánek nazvaný jako hospodu, třeba u Limonádového Joea to byl Trigger Whisky Saloon, to se doslova nabízelo, když se hrála Kráska a zvíře, tak to byla hospoda U Krásného zvířete. Nás to prostě baví, nejedeme tam jenom do práce, ale i se pobavit. Je to taková odměna po celé sezóně, a hlavně už se taky těšíme na prázdniny. (SMÍCH)

V klubu denně vaříte – přes den menička a večer jídla na objednávku. Do klubu se chodí nejist herci i ostatní zaměstnanci divadla a také lidé „z ulice“. Vzpomínám si, že nejvíce obědů jsi vydal během pandemie covidu, že?

Ano. Oslovili jsme firmy v okolí, třeba dvě pobočky České pošty. Ráno si zavolali a objednali jídlo, někteří dokonce udělali objednávku od pondělí až do pátku.

Sami jsme si všechno rozváželi a prodávali za zvýhodněné ceny. Byl větší výběr – dvě polévky, čtyři hlavní jídla, týdenní speciály, a jako bonus jsme k obědu pekli dezerty. Ale bylo to náročné, protože jsme sice hodně vařili a rozváželi, ale neprodali jsme k tomu jediné pivo, víno, kávu. Hospoda byla pořád prázdná. Nějak jsme to přežili, ale jsme rádi, že polední menu už zase můžeme přímo nabízet lidem z kanceláří okolo či náhodným kolemjdoucím.

Co tě na té práci baví nejvíc?

Sice se to tváří, že všechno dny jsou stejné – ráno přijdeme do práce, uklidíme si a připravíme ledničky... Ale každý den se hraje jiné představení, je jiné složení lidí, kteří k nám jdou. Při každém zkoušení je jiný režisér, jiná nálada, je to prostě rozmanité. Nedovolím nám to spadnout do stereotypu. Baví nás být součástí divadla, víme, že sem patříme.

Ty jsi náš věrný divák, máš premiérové předplatné, akorát nevíš, jestli ho stiháš využít. Já mám dvacet let premiérové předplatné P2, tedy na nedělní premiéru. Za tu dobu, co provozuju klub, jsem nebyl ani jednou, ale stále to obnovuju a do divadla chodí mamka s kamarádkou.

Já se jdu podívat na nějakou reprízu, nebo stihnu nevěřejnou generálku. A těší mě, že i moji zaměstnanci mají zájem vidět inscenace, protože my jsme tady i od toho, abychom podali první informace o novém kusu. Nebo když nastoupí nová herečka či herec, a hosté se ptají, kdo to je, tak bychom to měli vědět. Stejně jako víme, jaké točíme pivo a odkud máme víno, měli bychom znát, kdo v jaké inscenaci hraje. Devadesát procent našich hostů jsou diváci divadla, proto se i my chceme prezentovat na úrovni a vědět o problematice divadla co nejvíc.

Občas vyjedeš i do jiného divadla, do Prahy, Plzně, Brna... Diváš se, jak fungují tamní divadelní kluby nebo bary?

Vždycky mě to hodně zajímá a pokaždé si přinesu i nějakou inspiraci. Oproti jiným divadlům máme výhodu dvojího prostoru. Máme divadelní část, kde jsou jenom herci, kde zachováme jejich soukromí, aby měli klid. Sedí zde v parukách, županech, kostýmech, někdo si opakuje text, pije u toho kávu, jiní koukají na monitor, aby nepropásli výstup. Po představení herci přicházejí i do části pro veřejnost a lidé jsou rádi, že je vidí, můžou jim poděkovat za představení, popovídat si. A herci jsou vstřícní, takže setkání diváků s herci je u nás možné.

Martina Damaschka znám už dvě desetiletí, mnohem dřív, než začal provozovat náš klub. Je perfektní profesionál, má nápady, nebojí se riskovat, ale také je zábavný a vtipný společník. A co je nanejvýš důležité – miluje divadlo. Takže u nás v klubu i restauraci je možné prakticky všechno – vychutnat si jídlo, užít si večírek, setkat se s přáteli, s herci...

Přijďte se o tom sami přesvědčit.

JaU

← INTERIÉR DIVADELNÍHO KLUBU,
FOTO J. SEJKORA

ADRIANA MARCI

VÝSTAVA
VE FOYER

Premiérový večer v sobotu 28. října, kdy poprvé uvedeme zbrusu nový muzikál o Janu Kašparovi s názvem Do nebes!, doprovodí tradiční vernisáž výstavy – tentokrát svá díla ve foyer Městského divadla představí výtvarnice ADRIANA MARCI.

Adriana Marci je výtvarnice z Vysokého Mýta. Věnuje se malbě obrazů ve stylu geometrické abstrakce a op-artu, přičemž volně přechází mezi těmito dvěma styly. Její cestu a výtvarný rukopis po stránce technické podpořilo vzdělání v oboru stavebním a následně soukromé studium malby a grafického designu. Technika, kterou především využívá, je akryl na plátně. Kombinováním linií, geometrických tvarů, barvy a světla vytváří rozmanité kompozice malované s matematickou přesností. Při procesu tvorby se soustřeďuje na citlivé kombinování barevných odstínů a vytváření rytmicky opakujících se obrazců, které mohou působit dojmem iluzornosti nebo pohybu.

I když je geometrická malba založena na systémovosti a preciznosti, za abstraktními obrazci autorka nachází projev volně plynoucího univerzálního řádu, který v geometrické formě nacházíme v přírodě, v různých strukturách, ve vesmíru, ale i v odkazech starobylé architektury.

RaŠ

AMA

SVĚTLÝ OKAMŽÍK (AKRYL, PLÁTNO, 90 X 70 CM)

Hledáme krejčovou či krejčího!

Požadujeme

vyučení v oboru praxe vítána

Nabízíme

- ✓ práci na plný úvazek
- ✓ v zajímavém prostředí
- ✓ příspěvek na stravování

V PŘÍPADĚ ZÁJMU ZAŠLEJTE ŽIVOTOPISY NA ADRESU PAM@VCD.CZ,
BLIŽŠÍ INFORMACE VÁM RÁDA POSKYTNE VEDOUČÍ KREJČOVNY,
PANÍ JANA KOSEJKOVÁ — TEL. 466 616 423 NEBO 602 405 379.

Premiéra Studia LAIK

S PŘEDÁVÁNÍM OCENĚNÍ MLADÝM TALENTŮM

Mladé divadelní studio LAIK, působící už deset let při Východočeském divadle, otevřelo novou sezónu premiérou hry **PŘESTUPNÍ STANICE: STRACH**, kterou první diváci zhlédli 1. září v Městském divadle. Současné sociální drama z prostředí psychiatrické kliniky, kde je se svými problémy hospitalizována čtveřice hlavních protagonistů, napsala dramaturgyně souboru začínajících herců **Kristýna Plešková**.

„Případů anorexie, závislosti na drogách či sebepoškození je nyní mezi dospívajícími stále více, a přesto se o nich často mlčí, proto jsme se rozhodli tuto tematiku otevřít a poukázat na to, že každé podobné trápení má své řešení,“ říká vedoucí studia a režisér novinky LAIKu **Zdeněk Rumpík**.

Hlavních rolí se se ctí zhostili **David Kopecký, Barbora Haláková, Adéla Černá, Klára Danielová,**

Petr Uchytíl a Alžběta Francová.

Slavnostní atmosféru premiéry umocnilo udělení cen **Nadace Lenky a Romana Šmidberských** pro mladé talentované herce, které společně s šekem na roční školné převzali **Sára Feurmannová, Alžběta Francová, Karolína Jičínská, Alma Němečková, Michaela Sodomková a Vendelín Výborný.** Gratulujeme!

RaS

AUTORKA TEXTU K. PLEŠKOVÁ S VEDOUČÍM STUDIA Z. RUMPÍKEM A PROTAGONISTY HRY NA ZÁVĚREČNÉ DĚKOVAČCE.

ČLENOVÉ STUDIA LAIK SI OD PREMIÉROVÉHO PUBLIKA VYSLOUŽILI BOUŘLIVÉ DLOUHOTRAVJÍCÍ OVACE!

Z. RUMPÍK, OCENĚNÍ V. VÝBORNÝ, A. NĚMEČKOVÁ, S. FEURMANNOVÁ, K. JIČÍNSKÁ, M. SODOMKOVÁ A A. FRANCOVÁ, HLAVNÍ PŘEDSTAVITELÉ HRY B. HALÁKOVÁ S D. KOPECKÝM, ŘEDITELKA NADACE LR L. ŠMIDBERSKÁ A ŘEDITEL VČD P. DOHNAL PO SLAVNOSTNÍ PREMIÉRE. FOTO J. SEJKORA

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

MOSTNÍ STAVBY

hrosipardubice.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 WWW.VCD.CZ
f FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚLÍ–ČTVRTEK.....10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK.....10:00–17:00
PÁTEK.....10:00–17:00
☎ 466 616 432 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNĚ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVA
ČTVRTEK.....15:00–17:00
☎ 466 616 423 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB 602 828 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK.....11:00–23:00
PÁTEK.....11:00–00:00
SOBOTA.....16:00–00:00
NEDELE.....16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP OPATOVICKÁ
ENERGIE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
SMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERA

Alukov[®]
DOTVÁRIME DOMOV...

PARTNEŘI VČD

ComArt

BARTH

HAK

EUROVIA

VCEB
LEADERS IN DISTRIBUTION COMPANY

DOSTHOVÝ
SPOLEK

era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
Český rozhlas

TV

KBS
Radio

BEAT
RADIO

Country
RADIO

88.0
FM

BUSTV
ZÁBAVNĚJŠÍ CESTOVÁNÍ

PARDUBICE
ZIVE

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVOĐAJ ŘÍJEN 2023 PŘIPRAVIL: R. SMETANA
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: E. JECHOVÁ, MARYŠA, FOTO M. HANČOVSKÝ

DESIGN: A. HARVANOVÁ